

Arrest

nr. 63 922 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwde op 23 december 2009 te Marokko met de heer W.H.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 7 januari 2010 diende zij een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Dit visum werd op 28 mei 2010 toegekend.

Op 17 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. W.H.

Op 8 april 2011 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N.B.(...), (...), van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverslag d.d. 15.03.2011 van de politie van Beringen blijkt dat betrokkene inwoont bij verwanten te Beringen, terwijl de echtgenoot op het adres te Houthalen gebleven is.

Dit wordt bevestigd door de gegevens in het Rijksregister.

Uit bovenvermeld relatieverslag blijkt dat betrokkene en de echtgenoot een procedure tot echtscheiding hebben opgestart.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Verzoekster heeft een huwelijk aangegaan met haar Belgische echtgenoot.

Dat zij daarbij misleid en bedrogen werd door haar echtgenoot, die regelmatig in het gezelschap van andere vrouwen was, en verzoekster hiermee zelfs bedroog.

Dat verzoekster dan ook niet anders kon dan uit de echtelijke woning te vertrekken.

Feitelijk was zij daar moreel toe verplicht.

Om deze redenen heeft de politie van Beringen een verslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster wederom bij haar familie is gaan wonen, terwijl haar echtgenoot in de echtelijke woning is blijven wonen.

Het kan dan ook niet als correct en rechtvaardig beschouwd worden dat verzoekster, na deze persoonlijke bedreigingen en aantijgingen, nu ook nog door de Dienst Vreemdelingenzaken gestraft wordt, in die zin dat haar verblijfsvergunning afgepakt wordt.

Dat verzoekster zich hiertegen met hand en tand wenst te verzetten. Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS. L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, A000, 1990, 31).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu heeft verzoekster op 17 augustus 2010 een aanvraag ingediend bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is en onder de toepassing valt van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“(…)

§ 2. *Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:*

1° *de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)*”

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. *Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:*

(…)

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

(…)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet meer onder hetzelfde dak woont als haar echtgenoot. Dit wordt niet betwist door verzoekster. *In casu* is er dus geen gezamenlijke vestiging meer en kon de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van verzoekster beëindigen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog dat haar echtgenoot haar bedroog en dat zij geen schuld treft doch door de bestreden beslissing voor een tweede keer gestraft wordt, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de wettelijke bepalingen aangaande de beëindiging van het verblijfsrecht wordt nergens voorzien dat er een uitzondering kan worden gemaakt als blijkt dat de houder van het verblijfsrecht geen schuld treft aan het feit dat de gezamenlijke vestiging wordt stopgezet.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet op een correcte en zorgvuldige wijze is genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU